

Nr 525.

Av herr **Hagberg** i Luleå, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 38, med förslag till förordning om erkända arbetslöshetskassor m. m.

I anledning av regeringens proposition nr 209 med förslag till förordning om erkända arbetslöshetskassor som förelades 1933 års riksdag inlämnade vi en motion, som underkastade nämnda proposition en detaljerad kritisk granskning och vari vi belyste hur en arbetslöshetsförsäkring, därest den skulle fylla någon ur arbetarklassens synpunkt tillfredsställande uppgift, borde vara beskaffad. Vi konstaterade att regeringsförslaget i alla väsentliga delar icke var acceptabelt.

Samma invändningar som restes mot fjolårets försäkringsförslag kan resas mot den av regeringen nu framlagda propositionen nr 38. Då därjämte det förslag till arbetslöshetsförsäkring, som vi i fjol framlade, är lika motiverat i år som tidigare föreslår vi, med hänvisning till motiveringen i vår motion nr 497 i fjol,

att riksdagen med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 38 beslutar antaga följande förslag till lag om arbetslöshetsförsäkring,

Lag om arbetslöshetsförsäkring.

Försäkringens omfattning.

§ 1.

Alla lönearbetare (arbetare och anställda), män och kvinnor oavsett ålder, inom industri och hantverk, handels- och trafikverksamhet, jordbruks- och skogsdrift samt i husligt arbete, vilka är arbetslösa, då denna lag träder i kraft, och som sedan blir arbetslösa skall enligt denna lag erhålla ersättning vid arbetslöshet.

Berättigade till ersättning är ävenledes mindre jordbrukare, som för sin utkomst jämväl är beroende av lönearbete, all ungdom såväl i stad som på land som efter slutad skolgång, vare sig det gäller folkskole- eller högre utbildning, för sin utkomst är beroende av men icke kan erhålla lönearbete, samt alla övriga, som av ena eller andra anledningen för sin försörjning är hänvisade till lönearbete.

Försäkringen skall även omfatta utländska undersåtar, som är lönearbetare i Sverige.

Avgifter.**§ 2.**

75 procent av försäkringskostnaderna betalas av företag, verk, inrättningar och personer som sysselsätter lönearbetare och fördelas på varje utgiftsskyldig med hänsyn till antalet arbetare.

Mindre hantverkare, småbönder och dylika, vars årsinkomst ej överstiger 5,000 kronor som tillfälligt och högst 3 månader per år anställer arbetskraft är befriade från försäkringskostnad.

25 procent av kostnaderna betalas av staten.

Avgifterna får icke ge anledning till särskild beskattning av den försäkrade, ej heller direkt eller indirekt uttagas av de försäkrades lön.

Förvaltningen.**§ 3.**

Bestämmanderätten över förvaltningen av arbetslöshetsförsäkringskassorna anförtros uteslutande åt de försäkrade själva genom organiserandet av kassor lokalt (varje kommun), distriktvis (varje län) och för hela landet.

§ 4.

De lokala kassorna skall förvaltas av kommittéer, som väljes på gemensamma möten med de försäkrade.

Distriktskassorna förvaltas av en kommitté, som väljes av valda representanter från de lokala kassorna.

Riksförvaltningen väljes vid en rikskongress med ombud valda av de försäkrade.

Samtliga val sker för ett år i sänder. Lokala och distriktskommittéer samt riksförvaltningen eller enskilda ledamöter av dessa organ kan dock, om respektive väljande instanser så beslutar, entledigas från sina uppdrag innan mandattidens utgång.

§ 5.

Rikskassans förvaltning beslutar över försäkringsbudgeten, om storleken av bidragen från arbetsköparna och staten enligt i § 2 fastställda procentuella fördelning, fastställer bestämmelser för förvaltningen och skall regelbundet för de försäkrade avge berättelser över sin verksamhet och förvaltning.

§ 6.

Såväl lokalt, distriktvis, som för hela riket, väljer de försäkrade kontrollkommissioner, som granskar och övervakar förvaltningen.

Ersättning.

§ 7.

Rätt till ersättning tillkommer varje försäkrad, som ej kan erhålla lämplig anställning, trots försök att erhålla dylik.

Erbjudet arbete anses lämpligt endast under förutsättning att det motsvarar den försäkrades krafter och färdigheter, avlönas enligt de på orten gällande avtalslönerna, samt att det ej på arbetsplatsen råder konflikt.

De som blivit arbetslösa på grund av konflikt i vilken de icke själva direkt är indragna är berättigade till understöd från försäkringen.

§ 8.

Försäkrad som på grund av driftsinskränkning arbetar mindre antal dagar än vid full drift — korttidsarbete — erhåller ersättning de sökendagar han är arbetslös.

Mindre jordbrukare, som för sin utkomst är beroende av lönearbete, erhåller ersättning då han är arbetslös, motsvarande den tid han i vanliga fall brukar sysselsätta sig med lönearbete.

§ 9.

Med hänsyn till levnadskostnaderna indelas de arbetslösa i tre klasser på så sätt, att i klass I innefattas dyrort G. i den officiella dyrortsgrupperingen, i klass II dyrorterna F., E., D. och i klass III dyrorterna C., B., A.

§ 10.

Ersättning vid arbetslöshet utbetalas till den försäkrade från arbetslöshetens första dag tills arbete på nytt erhålles.

Ersättningen till de försäkrade utgår per dag enligt nedanstående grunder:

	Klass I	Klass II	Klass III
	Kronor	Kronor	Kronor
Ensamstående försäkrad	4:50	3:75	3:—
Tillägg för hustru (därest hon ej är sysselsatt i förvärvsarbete)	1:50	1:25	1:—
Tillägg för första på grund av försörjningsplikt underhållet barn	1:20	1:—	0:80
Tillägg för varje barn därutöver	0:70	0:60	0:50

Anm. Som hustru anses även kvinna med vilken manlig person sammanbor, utan att vara lagligen vigd.

Särskilda bestämmelser.

§ 11.

Lokal arbetslöshetskassa kan åt arbetslös utanordna reshjälp vid sökandet av arbete.

Åt arbetslös försäkrad, som erhållit arbete på annan ort, utanordnas anslag som täcker rese- och flyttningskostnaderna.

§ 12.

Ersättning från arbetslöshetsförsäkringskassorna kan inte tagas i mät för obetalda skatter och andra skulder.

Straffbestämmelser.

§ 13.

Underlåter arbetsgivare att fullgöra vad honom åligger enligt denna lag beträffande försäkringsavgifternas erläggande eller gör han avdrag på den försäkrades lön för försäkringsavgiften eller på annat sätt lägger avgiftsbördan på den försäkrade straffas han med böter från ettusen till tiotusen kronor och i försvårande fall med fängelsestraff.

Stockholm i februari 1934.

Hilding Hagberg.